

счикъ Болшевѣ и на 4-а рота, новодошлия, Прапорсчикъ Юнгеръ. Но тъй като Штабсъ — Капитанъ Стесель бѣше силно контузенъ въ вчерашния бой, то командванието дружината бѣ възложено на меня, но, впрочемъ, безъ заповѣдь по опълчението.

Щомъ се спрѣхъ въ Казанлъжкѣ, по устната заповѣдь на Полковникъ де-Прерадовича, замѣстника на Генералъ Столѣтова, който още не се бѣше върналъ при опълчението отъ вчерашния бой, направено бѣ распореждане да се готви вечера за опълченцитѣ. Слѣдъ като направихъ нуждното по дружината распореждане, отидохъ въ града съ цѣлъ да се нахраня, тъй като отъ вчера почти не бѣхъ ялъ нищо.

Прѣди всичко, азъ се отбихъ у казанлъжския си приятель. Потропахъ на портата, но тя се оказа затворена и никой отъ вътрѣ се не обади. Отъ туй разбрахъ, че и той е избѣгалъ. Отъ тамъ ходихъ въ нѣколко хана, които сжщо се оказаха затворени. Най послѣ, се отбихъ въ хана на Георги Х Томовъ, който бѣше отворенъ, но въ него пѣкъ жива душа се не виждаше и не чуваше, ако и да врѣха на огъня двѣ тенджери. Азъ обиколихъ цѣлия ханъ, но никого не намѣрихъ. За менъ не оставаше съмнѣние, че и тоя ханъ бѣше оставенъ отъ притѣжателя си. Азъ полюбопитствувахъ да видя, какво се готви въ тенджеритѣ, и повдигнахъ капака на едната отъ тѣхъ, отъ която бликна цѣлъ облакъ пара отъ вкусната папазъяхния. Надникнахъ въ другата, въ нея се оказа чорба отъ пиле. Бѣхъ гладенъ, като вълкъ, а миризмата отъ ястието още повече ми възбуждаше апетита.

Какво трѣбваше да се прави? Отъ двѣтъ едно: или трѣбваше да влѣза въ правата на стопанина и си сипя ястие, или пѣкъ да остана гладенъ. Азъ прѣдпочетохъ първото.

— Все едно, ако не се изяде ястието, ще се развали, си мисляхъ, като се стараяхъ да успокоя не съвсѣмъ спокойната си съвѣсть.

Чорбата се оказа твърдѣ вкусна и, когато потърсихъ въ долапа оцетъ, за да я подкиселя, намѣрихъ отгорѣ и точено, — още топло. Наядохъ се прѣвѣсно.